

Januar 2011

Fanfare

Valby Musikkorps afholdt friluftskoncert på Amagertorv under kongressen. Bonnetten var vist en nostalgisk spøg, men sød var den i hvert fald. Det blæste lidt voldsomt, så der kunne være behov for en hånd fra en hjælpsom tilhører (Foto: Bent Dahl Jensen)

Godt nytår

Endnu en gang er det en stor glæde at kunne udsende Fanfare og samtidigt ønske alle vore venner et godt nytår.

Vi er taknemmelige for den værdifulde opbakning, vi får fra jer: tidligere musikanter, bidragydere, "kolleger" rundt om i andre musikkorps og fra Frelsens Hærs ledelse. Jeres sympati betyder meget for os.

Årene går, og 2010 følger sig til rækken. Vi i Valby Musikkorps har haft mange gode oplevelser, der er med til at styrke vort sammenhold og korpsånd. Det er dejligt, at der er kommet nye musikanter med i musikkorpset, og vi håber at de vil stortrives blandt os. Vi er faktisk 30 aktive musikanter ved årsskiftet.

Erik Silfverberg

OBS Bidrag til musikkorpset

Vi stopper med at udsende girokort sammen med Fanfare. Bidrag til musikkorpset modtages med tak på **netbank reg. nr. 4180 konto 4430334026**. Ønsker man at betale kontant eller på giro så kontakt Erik Silfverberg eller Lars Lydholm. Tak for jeres hjælp!

SnapShots

Nye korpsledere

Igen har Valby Korps fået nye ledere, denne gang er det de svenske majorer Mildred og Anders Färjsjö. Vi har glæden at have Anders med i musikkorpset, hvor han spiller althorn. Både Mildred og Anders var med musikkorpset i England, og vi håber at de synes godt om at være sammen med os.

Nye musikanter

Ud over Anders Färjsjö som ny musikanter, har vi siden forsommeren haft fornøjelsen af at have Joséphine Münch som ny cornettist. Hun er kommet hjem efter et år i Congo Brazzaville. Lukas Andersen og Jonas Münch er også nye unge musikanter blandt cornetterne, Nicolaj Mortensen har taget plads blandt baritonerne, og Oliver Jakshøj spiller bas. Nathanaël Münch er kommet tilbage fra sin militærtjeneste i Kosovo, og er nu en energisk trombonist. Kommandørerne Carl og Gudrun Lydholm har netop afsluttet deres officersgerning og er som pensionister vendt tilbage til Valby Korps. Vi byder også Carl velkommen i Musikkorpset (og Gudrun i Sangkoret).

Et godt samarbejde

Det er helt nødvendigt at hjælpes ad i et musikkorps, og der er særlig grund til at sige tak for den store indsats, som gøres af vicemusikleder Knud Larsen og musiksekretær Lars Lydholm. Også tak til Bent Hansen-Jacobsen, der på en fin måde organiserer andagterne på vore øvelser, til Allan Bendtsen, der passer vor hjemmeside på internettet, og Lars Wibrand, der ofte yder en særlig indsats med at køre instrumenter, når vi skal ud at spille.

Hvad er dit svar?

*Af Anders Färjsjö
Korpsleder i Valby*

Som officer i Frelsens Hær er livet nogle gange **allegretto**, for nogle gange at være **allegro** og til tider **eroico** - især ved juletid. Inden Mildred og jeg flyttede her til Valby, vil jeg sige, at vores liv var **adagio**, men ikke langsommeligt og det er der intet galt i. Vi var soldater i Söderkåren i Stockholm, og jeg spillede 2. baritone i musikkorpset. Jeg var sekretær i nogen tid, og derefter åndelig sergent i musikkorpset.

I efteråret 2008 var Mildred og jeg med Söderkårens musikkorps på rejse til København og på det tidspunkt kom en **appogiatura**, et spørgsmål. Spørgsmålet var en smule overraskende, lige **come prima** for mig, som da spørgsmålet om officer i Frelsens Hær første gang blev stillet mig. Jeg kunne ikke se mig selv som en officer. Officerens instrument er **colla voce**, og da jeg var ung, og inden jeg var officer, så oplevede jeg at alle kiggede på mig, når jeg var **colle voce**. Men her er vi nu, i Danmark og i Valby.

For nogen tid siden havde jeg det store privilegium, at stoppe op i mit liv, i mit arbejde, - forlade min hverdag, for at studere Bibelen. Hvad Bibelen sagde til mig.

På et tidspunkt blev vi bedt om at studere det sted, hvor Jesus vil mætte 5.000 mænd. Jesus begynder at undervise disse mennesker. Og nu kommer det, jeg reagerede på: Jesus beder disciplene om at dele skaren op i grupper på 100 eller 50. Det gør de så. De vidste ikke hvorfor, men de gjorde, som Jesus sagde.

Hvordan gjorde de det? Der var ingen mad til 5.000 mand, men så gør de som Jesus kalder dem til at gøre.

Som en kommentar til denne sammenhæng, læste jeg følgende i en bog: ”Lader jeg det som synes umuligt i den kristne tro forhindre mig i at tro?”

Jeg har været i situationer og mødt mennesker, der har haft det vanskeligt og hvor situationen set med mine menneskelige øjne kun var håbløshed og umulighed. Men jeg har også på en **maestoso** måde set, hvordan mennesker er blevet forvandlede, og blevet troende på en levende og **maestoso** Gud.

Spørgsmålet var: ”Lader jeg det som synes umuligt i den kristne tro forhindre mig i at tro?”

Mit svar er, at jeg nu prøver at se, hvad som er muligt i min kristne tro og lader det, som for mig synes at være umuligt, være muligt for Gud.

Hvad er dit svar?

*allegretto - lidt livligt
allegro - livligt, hurtigt
eroico - heroisk
adagio - roligt, langsomt
appogiatura - forslag
come prima - som første gang
colla voce - med stemmen
maestoso - majestætisk*

Tidlige morgener

Vi er jo ikke noget sølvbryllupsorkester, men alligevel sker det, at en lille gruppe musikanter er ude at spille til sølvbryllup - og faktisk også til guldbryllup. Det er altid en speciel oplevelse. Sidste gang var det kl. 6, og der var 6 graders frost, og ventilerne på hornene frøs fast lige efter ”.. ja det er gammen at holde sammen”. Vi møder en hel del ”gamle” venner over morgenkaffen og holder kontakter ved lige.

Året, der gik

Af Poul Wahl

Valby musikkorps lagde hårdt ud med en radiogudstjeneste den 1. januar 2010. Vi har fået megen ros for vores medvirken i gudstjenesten – ikke mindst da vi spillede en festlig march, hvor vi med rigtig Frelsens Hær-begejstring spillede melodien ”Jeg har besluttet, at følge Jesus!”. det er og bliver udgangspunktet og musikkorpsets mission for året 2010.

Foråret bød på de traditionsrige Påsketoner, hvor vi også i år fornøjede og velsignede dem, der var mødt frem i såvel ord som i musikkens mange variationer. Niels Silfverbergs stykke ”Beneath the Cross” var et af de musikstykker, som gjorde et dybt indtryk på forsamlingen.

Det glædede mig meget, da ungdomsmusikkorpset tog del i lørdagscafeen i foråret. Der var virkelig en ivrig og yderst engageret gruppe unge, som under Marcus Silfverbergs direktion formåede, at gennemføre et for mig at se – musikprogram på meget højt plan og af en karakter, som vi ikke i længere tid har haft set i ungdomsmusikkorpset. De var nærmest utrættelige.

Dette betød så også, i større eller mindre grad, at de fleste af de unge musikanter besluttede sig til, at starte i seniormusikkorpset. Vi har med glæde budt denne nye livskraft velkommen i musikkorpset. Det er altid rart når nye ivrige kræfter træder til og fylder op med deres gode humør og engagement. Der råder en dejlig atmosfære – nærmest ungdommelig – i musikkorpset. Mange tak skal i have for det.

Juni måned bød på endnu en begivenhed – Valby Korps havde besøg af Templets musikkorps fra Oslo. Det var en utrolig dejlig weekend – med masser af skøn frelsermusik på et yderst højt og velvalgt plan. Det var derfor også dejligt at se alle de mennesker, der stoppede op og lyttede til musikkorpset, da de havde koncert udenfor lokalet i forbindelse med korpsets aktivitetsdag. Det er altid rart – når vi får lov til at være synlige i vores eget lokalområde. Der er sikkert mange forretningsdrivende i Valby Langgade, der misunder os vores store plads foran bygningen – der kunne blive en god fortovscafe i sommerhalvåret.

Kongressen 2010 var endnu et højdepunkt i musikkorpsets program. Her spillede vi traditionen tro til velkomstmødet. Det er altid en speciel oplevelse, at være på disse møder – der er en særlig ånd og velsignelse at modtage – blot man indstiller sig på at være modtagelig. Det er her der er mulighed for at få tanket op – rent åndeligt – og også menneskeligt, idet man møder venner og bekendte, som man ikke har lejlighed til at se resten af året. Der er også en

særlig stemning – når man spiller for en større forsamling end normalt.

Hele året igennem har vi været hårdt presset af øvelser. Selv i sommerperioden gik det ikke at springe øvelserne over. Det var nødvendigt, at holde maskineriet i gang, for at øve op til – vel nok årets begivenhed for mange af musikanterne. Især mange af de unge havde set frem til vores tur til Harpenden Korps i nordøst London.

Mange øvelser – megen forberedelse for at gøre turen helt perfekt for den enkelte. Alle vil vi helt sikkert gerne gøre vort bedste til, at de bliver et god og minderig oplevelse. Det er jo ikke helt, som at være derhjemme i Danmark. De taler et andet sprog – de spiser og opfører sig lidt anderledes – på mange områder helt modsat af, hvad vi er vant til. De har f.eks. ikke opdaget, at næsten hele resten af verden – kører i højre side af vejen. Det gav os lidt af en oplevelse, at gå ”i den forkerte side af vejen” når vi var på march. Alt virker forkert – og så i deres marchtempo – lidt af en udfordring til vores kondital. Til trods for dette en meget oplevelsesrig tur, hvor vi blev mødt af megen hjælpsomhed, omsorg for den enkelte og lutter smil og overbærenhed med vores måde at være på.

Nu står julen for døren – julespilleriet er begyndt – julens sange og melodier er begyndt at tone ud og op imod den snefyldte, frostklare himmel. Det er lige vejret til at komme i julestemning. Det er også nødvendigt. For midt i december vil vi igen være medvirkende i en radiogudstjeneste. Derudover vil vi være at finde på gaden flere gange i forsøget på at samle så mange penge ind som muligt til årets juleuddeling.

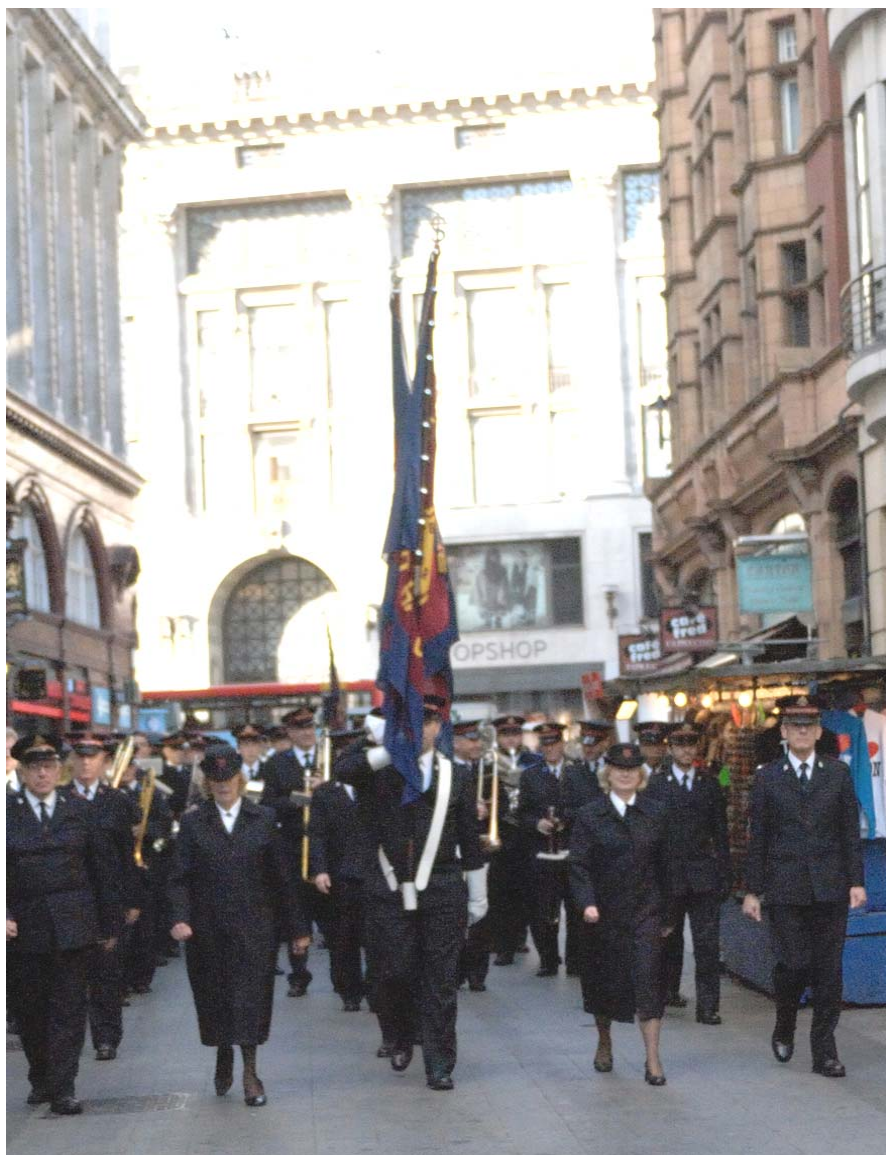
Evangeliet bliver året rundt spillet ud på alle mulige måder. Der er ingen grænser for hvor og hvornår vi spiller. Æren tilhører ikke musikkorpset – men æren tilhører Gud alene – det er til hans ære, at vi spiller året rundt Må Gud rigt velsigne dig, der lyttede i årets løb.

Med samme mønt

Fra Krigsråbet 1970

Da den kendte komponist og musikdirektør Niels W. Gade var organist ved en af de danske kirker, kom der en dag en præst til ham og sagde: - Kære organist, kan De ikke gøre Deres orgelpræludier noget kortere? Ærlig talt, så virker de en smule langtrukne. – Det var pudsigt, svarede Gade, jeg har også tænkt på, at Deres prædikener med fordel kunne være noget kortere, men så har jeg sagt til mig selv: Hold din mund, Niels, det har du ingen forstand på!

Turen gik til Harpenden

Af May-Britt Sørenby Rose

Sidste år sluttede jeg mit indlæg: ”Færøerne – set med May-Britt’s øjne” med at skrive, at jeg håbede at vi snart skulle ud og rejse igen, OG DET KOM VI ☺! Denne gang på genvisit til vores venner i Harpenden korps, ca. 40 km udenfor London.

Allerede da vi ankom til Kastrup Lufthavn, summede det af forventning – nok især blandt de af musikanterne der ikke tidligere havde været med musikkorpset på rejse. Vel fremme i Heathrow Airport, blev vi modtaget af et varmt ”welcome to England” af bl.a. musikleder Nigel Hills. Efter at fået al vores bagage (ja, vi var heldige), gik det i øsende regn fra lufthavnen til Harpenden, hvor vores logiværter efterhånden dukkede op for at hente trætte (og sultne) musikanter.

Jer der kender mig ved, at jeg af og til kan have svært ved at fatte mig i korthed, og da jeg har begrænset plads i dette års Fanfare, vil jeg fremhæve et par af de mange oplevelser/ indtryk som jeg havde på turen.

Efter en dejlig gudstjeneste søndag formiddag, gik turen til London sammen med nogle af musikanterne fra Harpenden. Vi skulle til Oxford Street - YEEEEAH... men nej, ikke for at shoppe! Vi skulle marchere

sammen med musikanter fra Regent Hall og Harpenden. Jeg havde lånt min bas ud til en englænder, og udstyret med Poul Wahls kamera, fulgte jeg marchen på allernærmeste hold – som kanonfotograf. Jeg må sige, at jeg var MEGET STOLT da jeg betragtede vore 5 nyeste musikanter debut på marchen! Det er – selv ikke for de mere erfarne musikanter – ikke altid lige nemt at holde styr på min. 4 ting på en gang; at gå i takt, holde afstand og retning til sidemanden eller den der går foran, læse/koncentrere sig om moderne – og så spille samtidig. Men nogle af de unge gjorde det bedre end de garvede musikanter ☺.

Det var fantastisk at se de mange der stoppede op og lyttede til musikkorpset, og der blev filmet og fotograferet rigtig meget.

Søndag aften var der festaften i Harpenden korps med spisning og bagefter skulle der danses!!! YEP – vi blev introduceret for en gang Barndance, og det var altså noget så sjovt. Stort set ALLE musikanter fra Valby – unge som ældre – var at finde på dansergulvet, og der blev grinet og råbt højt mens vi gik/hoppede fra højre til venstre, frem og tilbage og rundt og rundt. Det er lidt ærgerligt at det ikke blev filmet, for det er længe siden at jeg har grinet så meget. Måske var det en ide’ at få det indført i Valby til en festaften??

Fællesskabet var helt fantastisk! Alle hjalp hinanden, og var meget ”obs” på, at alle havde det godt. Vi var så heldige at vicemusikleder Jens Schou Hansen fra Templet var med på turen; tak for nogle gode dage, Jens. Vi håber, at du stadig har skulderstropperne fra Valby Brass ☺

Tak til vennerne i Harpenden og vore egne korps- og musikledere for en meget vel-tilrettelagt tur. Tak til Gud for beskyttelse og omsorg. Og så kommer spørgsmålet: Hvornår skal vi af sted igen?? ☺ ☺ ☺

En rigtig musikanter

Vor ældste musikanter i Valby er Ingrid Rasmussen. Hun er en stilfærdig dame, der ikke synes, at hun har så meget at fortælle, men alligevel:

”Mine forældre kom fra Sverige og hed August og Else Nilsson, de var officerer i Frelsens Hær, og jeg blev født, mens de var stationeret i Island. Da jeg var næsten tre år flyttede vi til Danmark og var i flere forskellige byer. Efter min far blev pensioneret, slog vi os ned i Nyborg, hvor han blev musikleder for et lille musikkorps. Min mor spillede med. Der lærte min far også mig at spille horn. Det er nu mere end halvfyrdeds år siden. Jeg var 13 år” fortæller Ingrid og fortsætter:

”Efter jeg var blevet gift, blev min mand og jeg soldater på Østerbro. Det var mens Kaj Bøgelund havde et stort musikkorps dér. En af de store oplevelser fra den gang, var musikkorpsets ture til Færøerne. Vi sejlede derop, og mange blev frygtelig søsyge undervejs. Men vi fik en god oplevelse og fik mange gode venner på Færøerne.”

”Efter min mand kom på plejehjem tæt ved Valby Korps, begyndte jeg at komme dér og

blev musikanter. Nu er jeg jo alene. Jeg prøver at komme til alle øvelser og møder, men det kniber med at gå på march og at stå stille til friluftsmøder, så det må jeg vælge fra. Der har været mange gode oplevelser med Valby Musikkorps. Specielt har udenlandsrejserne været fantastiske. Jeg har været med i Finland, Estland, Rusland, Færøerne og England. Det er fint at se Frelsens Hær i andre lande. Vi har mange dejlige unge mennesker i musikkorpsset, og jeg befinder mig rigtig godt i deres selskab”.

På spørgsmålet om, hvilken slags musik, Ingrid bedst kan lide at spille, svarer hun: ”Jeg synes godt om alt sammen. Jeg er meget interesseret i hornmusik og går gerne til koncerter med andre musikkorps. Der er mange dygtige folk rundt omkring”.

Ingrid er et strålende eksempel på en pligttopfyldende musikanter, og vi håber, at hun bliver ved med at spille mange år endnu.

Derfor vil jeg være soldat

Af Lukas Andersen

For nogle kommer det som et lyn fra en klar himmel, for andre er det en tanke de har overvejet i lang tid. Som barn af officerer i Frelsens Hær har tanken at blive soldat altid været naturlig for mig, men det har aldrig været noget som jeg havde tænkt mig at gennemføre. Indtil nu. Gennem bøn og kaldet fra Gud har jeg ikke blot besluttet mig for at blive soldat. Jeg har besluttet mig for at blive officer og tjene Gud resten af mit liv. Jeg har hørt mit kald fra Gud til at blive officer, og når man først hører det, er der ingen vej tilbage. Og det er jeg glad for.

Først var jeg i tvivl om dette virkelig var fra Gud eller om det bare var en ”skør tanke”. Men gennem bøn hørte jeg fra Gud at dette var mit kald og det jeg var blevet skabt til at blive. Jeg

indrømmer gerne, at på det tidspunkt faldt jeg på knæ og græd af glæde.

Når Gud kalder, er det dit ansvar at svare. Jeg kunne godt have valgt at sige nej til Gud og nægte alt om at mit kald. Men det ville jeg aldrig gøre. At blive soldat og så officer er noget som jeg med glæde vil gøre. Uden tvivl. Når Gud kalder på dig råder jeg dig til at svare. For den ro man finder efter man har svaret kan du ikke finde andre steder end hos Gud.

Jeg tror at vi alle sammen er kaldet af Gud, ikke nødvendigvis alle sammen til at være soldat eller officer, men til at tjene Gud og leve vores liv ifølge Ham.

At følge hans kald så jeg kan tjene Ham i al evighed. Det er derfor jeg gerne vil være soldat. Det er derfor jeg gerne vil være officer. Men husk! Hvad end det er, om det er at spille musik eller give tøj til fattige, så følg dit kald!

Æbleskiver og klejner

Op mod jul er der mange henvendelser om musik. Langt de fleste må vi sige nej tak til. Men der er alligevel en del arrangementer, hvor vi er glade for at kunne være en del af festen. Traditionen tro indledte vi jule-spilleriet på Bangs Torv i Herlev. Ungdomsmusikkorpsset med lidt assistance fra de mere voksne var igen til tænding af juletræet på Frelsens Hærs børnehaven ”Sølgården” og til julefest i plejehjemmet ”Kridthuset” i Nivå. En mindre gruppe musikanter spillede og sang til julemarked på plejehjemmet ”Krogstens Have” i Hvidovre, i Seniorkredsen på ”Mergeltoften” i Nivå og i Hvidovre Stations Center. Mange steder byder man os på æbleskiver, klejner og en kop kaffe, når musikken er slut. Tak for det!

In Good Company

with Norman Bearcroft

Af Niels Silfverberg

På vej hjem fra London med musikkorpset, skal de 4 Silfverberg's til at spise frokost, da en dame kommer løbende og kalder på os. Bag ved hende kommer hendes smilende mand. Bare nogle uger før havde jeg læst Norman Bearcrofts biografi "In Good Company", og havde ikke lige regnet med at møde ham og hans kone Kathleen i Heathrow Airport. Med Norman Bearcroft er man i godt selskab. Han er hyggelig, lun og med masser af selvironi, men han er også handlingsorienteret og gør ting på sin egen måde – og det kan sagtens matches med at være 100% Frelsens Hær.

Biografien er på helt samme måde. Den er underholdende og underfundig, men absolut også dyb og ærlig. Med lune fortæller Norman om oplevelser og personer og deres betydning for hans liv. Mange af os kan relatere direkte til flere af disse, fx den internationale kongres i 1978 og hans bekendtskab med Emil Søderstrøm.

Andre anekdoter handler om hans barndom som officersbarn, og oplevelser som State Trumpeter og militærmusiker, efter han havde snydt sig ind i militæret. Hans ungdomsromance med Jill som han inviterede i biografen (ikke velset i 1940'erne), og som han senere blev gift med, og deres oplevelser som korpsofficerer og ikke mindst tiden på officersskolen beskrives med kærlig lunefuldhed. "Glem alt om musik" havde kadetskolechefen sagt. Det skete heldigvis ikke, og da han endelig fik lov til at spille i kadetternes musikkorps, kan man læse om hvordan de skulle spille til bønnekor uden noder. Det betød fx at Leslie Condon (som var på samme hold) måtte spille Eb Bass (spillede ellers Bass Trombone), og samtidig måtte vise Bb Bassisterne hvilke fingre de skulle bruge.

Andre gode historier indbefatter dengang alle instrumenterne frøs på hans første march med Canadian Staff Band, og musikanterne fløjtede i stedet; historier fra hans tid med National School of Music; kommentarer om høje Euphoniumstemmer, og dengang musikanterne i Canadian Staff Band selv lavede og serverede kaffe i en DC3 fra New York til Toronto, fordi vicemusiklederen underholdt med at synge duet med stewardessen. og sidst hans oplevelse som pensioneret officer, hvor han blev sat til at slå stortromme i musikkorpset.

Når jeg læser bogen, er det som at opleve det selv – det er lige som jeg husker Norman fra da jeg var på National School of Music. Jeg spillede Soprano og var kun lige akkurat gammel nok. I fællesorkestret spillede vi "Just like John". Stykket er et af mange stykker banebrydende musik fra Norman, den gang omtalt som revolutionerende. Jeg husker tydeligt Norman kommentere foran hele skolen at ingen af de 3 Sopranos ramte den sidste tone - et højt "D"!

Jeg fik et lunt smil af Norman da jeg fortalte ham historien. Norman spillede også Soprano da han var ung. Jeg tror at hans smil indikerede en vis forståelse for min manglende succes på D'et 32 år tidligere.

Normans biografi er fyldt med fortællinger om godt selskab, med salvationister, i musikverdenen og med Gud. Du vil helt sikkert føle dig i godt selskab med denne bog.

Kan købes over nettet

<http://www.worldofbrass.com/acatalog/95721.html>

Olaidag i Tórshavn

Af Ole Bull

Olaidag på Færøerne er 2 festdage i Torshavn i juli til fejring af kristendommens indførelse under Kong Olav den hellige i år 999. Det er en stor oplevelse at være i Torshavn disse dage hvor der er mange tilrejsende og der foregår kaproning, hesteridning, tivoli m.m. Lagtingsmedlemmerne er til gudstjeneste i domkirken hvorefter de går i procession sammen med præster og biskop i fuld ornat til lagtingets åbning.

Kirker og menigheder har også forskellige arrangementer, møder og friluftsmøder rundt omkring i byen. Frelsens Hær (Frelsens Hær) er på gaden med store friluftsmøder kl. 16:00 og 23:00. I Torshavn hedder det: Ingen Olai uden Frelsens Hær på Vaglið – Torvet i midtbyen. Der vises meget stor respekt for Hærens virke og aktiviteter i byen og rundt i landet. Andre orkestre og arrangementer holder sig inde, medens Frelsens Hær marcherer igennem gågaden, ja selv den store midnatssang - fællessang og dans der starter kl 00.00 den 29. om aftenen starter ikke førend Hæren er færdig med

deres friluftsmøde, og der kan let gå 10 min. over midnat!.

Det var for mig en stor oplevelse at få lov at spille med og marchere gennem folkemængden. Det største øjeblik for mig var da orkestret spillede til Nationalsangen lidt over midnat i lyset fra boghandelens vinduer, der ligger på Vagliö, og ca. 15.000 mennesker stod og sang med og bad Fadervor, og orkestret med Hærens fane i spidsen og trommens slag marcherede i gåsegang gennem folkemængden, medens vi spillede. En utrolig stærk oplevelse, og et stort vidnesbyrd.

Dejligt at være sammen med kammeraterne på Færøerne, der sender varme hilsner til alle med tak for det fine samvær vi havde til deres jubilæum i okt. 2009

Musikalsk lederskab og direktion

Af Marcus Silfverberg

Da Chicago Staff Band var i København for halvandet år siden, fik jeg skabt nogle venskaber, og derfor brugte jeg tre uger af min sommerferie i Chicago. Det meste af tiden sammen med dem på Frelsens Hærs musiklejr – Central Music Institute. Lejren ledes af William Himes, som er komponist og musikleder i Chicago Staff Band. I Frelsens Hær har man muligheden for at få mange store oplevelser og udfordringer under veluddannede og dygtige folk, og da jeg er meget interesseret i hornmusik og gerne vil udvikle mig inden for musikken, var det en god chance at komme på CMI.

Lejren bød på mange gode oplevelser og jeg var interesseret på rigtig mange måder, men særligt to ting havde jeg set frem imod. Man skulle vælge to tilvalg – emner som man gerne ville gå i dybden med og lære mere om. Jeg

var heldig at få begge de tilvalg, jeg ønskede.

Det ene var musikalsk lederskab under William Himes, og det andet var avanceret direktion under Peggy Thomas, vicemusikleder i Chicago Staff Band og musikleder i Norridge Citadel.

Musikalsk lederskab blev til meget mere end jeg havde ventet. Vi var kun 6 i klassen hos William Himes. Hans første mission var at få os til at lære om lederskab. Mange tror at det er nemt at være leder og det bare er at få folk til at gøre noget bestemt, men sådan er det langt fra. I en af vores timer tog han klassen med rundt til de fleste andre grupper for at vi kunne få indsigt i, at man kan lære mennesker ting på mange forskellige måder. Nogle forklarer meget, andre giver bare en kort kommentar, og så er det videre.

Vi diskuterede i klassen hvilke ting, der var gode og hvilke ting man ikke syntes om. Ved at have oplevet og fokuseret på disse ting finder man også ud af hvordan en bestemt gruppe reagerer over for den enkelte leders undervisningsform. I undervisningslokalet introducerede William Himes os til hvordan han er til en øvelse med Chicago Staff Band og hans måde at vise musikalsk lederskab på. Vi diskuterede i gruppen, hvordan man selv ville gøre det.

Et eksempel handlede om den undervisning vi giver til andre, når de skal lære at spille på et instrument. Vi prøvede mange ting selv, og William Himes havde taget en cornet med og gav den til en i gruppen. Vedkommende skulle virke som om det var første gang han havde set en cornet. Så var der en anden som skulle lære ”nybegynderen” de grundlæggende ting. Her oplever man hvor svært det faktisk er at lære andre noget helt fra starten.

Musikalsk lederskab var meget interessant og det var noget som jeg også kan bruge i min hverdag. Hver leder skal bruge sin personlighed, og man skal med sine ideer og kreative evner coache sine

musikanter, så man får det bedste frem i den gruppe, som man har ansvaret for. Det handler også om at ansvarliggøre sine musikanter omkring deres opgaver og stille krav, så teamet fungerer.

Direktionsklassen bestod også af 6 stk. Der blev ikke kun undervist i direktion, men også det pædagogiske i at være dirigent. Peggy Thomas forklarede bl.a. en del om hvordan man kan løse problemer i musikorpset, såsom hvis folk ikke møder op og ikke melder fra eller er uforberedte. Vi fik udleveret en bog som musikafdelingen i Chicago har lavet om direktion, og der var en nøje plan for timerne, og hvad vi selv skulle arbejde med mellem timerne.

Dirigentens opgave er at kommunikere med dem som spiller og få dem til at spille som du gerne vil have ved at bruge dine bevægelser men også din person. Vi så hinanden dirigere for at blive opmærksomme, træne og få feedback. Det var interessant at de andre kiggede på mens man dirigerede. Det var godt at kunne snakke tingene igennem. Man lærte rigtig meget af det.

At være dirigent kræver mod, at man ved hvilket resultat, man vil opnå og hvordan man opnår det. Man skal vise hvad man vil, også til øvelser, for det er der al forberedelsen er. Man skal helst vide som dirigent hvad der står i partituret og ikke stå og glo ned i det konstant. Men man skal altid have sit partitur for en sikkerheds skyld.

En dirigent skal være åben og skal passe på sin måde at instruere på. Man skal vise sine musikanter sikkerhed og tro på tingene. Man skal have ambitioner på deres vegne. Det nytter ikke noget at se sur ud, da det bare skræmmer dem og man viser at man ikke tror på dem.

Jeg kan konkludere, at jeg er glad for at jeg valgte de tilvalg som jeg gjorde. En rigtig god oplevelse med mange gode indtryk, og det er dejligt at få prøvet tingene af i korpset.

www.Valbybrass.dk

Af Allan Bentsen

Valby Musikkorps har nu haft en hjemmeside i næsten 3 år.

Vi startede i september 2007 med et par sider og siden er antallet vokset. Siderne har også skiftet udseende flere gange. Det nuværende udseende kom i sommeren 2010.

Er der overhovedet nogen som læser vore sider? Ja, det er der - faktisk ret mange. I årets (2010) første 11 måneder har der mere end 30.000 gange været nogen der har været inde på en af siderne.

Siderne er blevet set i foruden Danmark også i USA, Sverige, Rusland, Ungarn, Canada, England, Norge, Rumænien, Spanien, Italien, Island, Færøerne, Holland, Polen, Kina, Tyskland, Frankrig, Japan, Korea m.m.

Noget af det som mange ser på er de mange fotos af musikkorpsset og video.

Hvis man savner musik er det også muligt at se hvad der er udgivet af musik i Norden i Scan Brass serien – eller savner du en CD med julemusik?

Se på www.valbybrass.dk hvordan du kan bestille.

Hvis du har ideer eller supplerende oplysninger, fotos m.m. tager vi meget gerne imod disse på mail til webmaster@valbybrass.dk.

Lidt økonomi

Musikkorpsets regnskab for 2010 er endnu ikke afsluttet, men det ser ud til, at vi kommer ud af året med samlede udgifter omkring 90.000 kr., heri indregnet ca. 69.000 til rejsen til England. Heraf har musikanterne selv betalt ca. 50.000 kr. Alle ”voksne” musikanter har betalt den fulde billetpris.

Musikanternes kontingent for året ligger på ca. 6.000 kr, og bidrag fra vore venner vil løbe op på ca. 7.500 kr. På udgiftssiden er der brugt ca. 18.000 kr. på reparationer, noder og rekvisitter, men vi har udsat køb af et nyt instrument indtil videre.

Heldigvis går vi ud af året med en kassebeholdning på ca. 26.000 kr. Først i det nye år, vil regnskabet blive afsluttet. Hvis du er interesseret i de nøjagtige tal, er du velkommen til at kontakte Lars Lydholm.

Hvad siger I så? – er det ikke imponerende?

Af Knud B. Larsen

I 2010 har Valby Hornmusikkorps haft følgende aktiviteter:

49	Søndagsmøder
46	Øvelser
10	Julearrangementer (julegryder mv.)
2	Radiogudstjenester
4	Større musikfester
6	Sølv-/Guldbryllupper
6	Specielle arrangementer
3	Friluftsmøder
1	Udlandsrejse (Til Harpenden, London)

I 2010 har vi spillet:

160 forskellige musikstykker, foruden vi har akkompagneret til et utal af sange.

Blandt de numre vi i 2010 har investeret flest kræfter i, kan nævnes:

Amazing	(på 12 øvelser)
Sky Walkers	(på 12 øvelser)
In the firing line	(på 11 øvelser)
Gods Army	(på 9 øvelser)
The Call of the Righteous	(på 9 øvelser)
Light and Song	(på 8 øvelser)
Alderny	(på 7 øvelser)
Anthem of the Free	(på 7 øvelser)
Wade in the Water	(på 7 øvelser)
Take it to the Lord	(på 7 øvelser)
Swing low	(på 7 øvelser)
Dalarö	(på 6 øvelser)
I will enter His Gates	(på 6 øvelser)